

Arrest

nr. 323 834 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIJINI
Willemsstraat 14/308
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat L. TIJINI voor de verzoekende partij verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 september 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 oktober 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Borg Mgaizel gelegen in de stad Kafrelshikh, in het gelijknamige departement. U woonde hier samen met uw ouders en twee broers.

U werkte gedurende vele jaren, tot 2013, als lasser voor een scheepbouwbedrijf. Omdat u niet tevreden was met uw loon en de arbeidsomstandigheden besliste u om te stoppen met dit werk en te beginnen werken als visser.

U besliste dat u op zoek wilde gaan naar een beter leven en besliste om Egypte met dit motief te zullen verlaten, wat u uiteindelijk in april 2014 deed. U reisde naar Italië, waar u geen asielverzoek indiende maar wel gedurende drie jaar in de landbouwsector werkte. Vervolgens ging u naar Frankrijk, waar u evenmin asiel indiende en ongeveer drie maanden verbleef. Vervolgens ging u naar België, waar u in juli 2017 aankwam en vervolgens tot aan uw verzoek om internationale bescherming illegaal verbleef.

Vanaf einde 2017 begon u te werken voor enkele Egyptenaren, allen familieleden van elkaar, die eigen handelszaken hadden in Brussel. Uw werkgevers heetten A. S., A. S. en T.. Uw werkgevers beloofden u gedurende verschillende jaren uw verblijfspapieren in orde te zullen brengen en hielden hiervoor een deel van uw loon in. Gedurende de loop der jaren merkte u de verschillende wanpraktijken op waarmee uw werkgevers zich bezighielden. Zo voerden ze onder andere goedkope merkloze tabak vanuit China in, maar verkochten ze die onder een dure merknaam. Daarnaast hielden ze zich onder andere ook bezig met belastingontduiking en met mensensmokkel vanuit Egypte. U beseftte dat uw werkgevers uw papieren niet zouden regelen en zei op een dag tegen hen dat u uw geld wilde, waarna zij zeiden dat u uw geld niet zou krijgen en dat u dit diende te accepteren ofwel diende op te stappen. U besliste ontslag te nemen omstreeks februari 2022 en klacht in te dienen tegen uw werkgevers bij Fairwork. U vertelde hierover in vertrouwen aan één van uw collega's, maar die vertelde dit door aan uw werkgevers waardoor zij uw familie in Egypte omstreeks april 2022 begonnen te viseren. Op een dag kwamen enkele politieagenten naar het huis van uw ouders en namen hen en uw broers mee. Uw moeder hielden ze 24 uur gevangen, uw vader en broers 48 uur. Ze beledigden en sloegen uw familieleden en zeiden dat u uw klacht in België tegen uw voormalige werkgevers diende in te trekken. Uw voormalige werkgevers stelden valse ontvangstbewijzen op waarin ze opnamen dat ze 20.000 Egyptische Pond aan u hadden uitgeleend. Op basis van deze ontvangstbewijzen werd uw vader door hen gedwongen om om de zoveel tijd een cheque van 20.000 Egyptische Pond uit te betalen aan hen. Nadat u vernam wat uw familieleden was overkomen, trok u uw klacht effectief in.

Einde 2022 spanden uw voormalige werkgevers met hulp van hun connecties met een hoge generaal een rechtszaak tegen u aan in Egypte, waarbij ze u beschuldigden van terrorisme. U vernam via de advocaat van uw vader dat uw naam nationaal staat geseind.

Op 5 oktober 2022 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Egypte ernstige repercussies te zullen ondervinden door uw voormalige werkgevers of hun handlangers. Daarnaast vreest u onterecht te zullen worden opgesloten wegens terrorisme door de Egyptische autoriteiten.

In juni 2024 zocht T. uw vader in Egypte op naar aanleiding van een controlebezoek dat in één van zijn zaken in België had plaatsgevonden en waarover werd gedacht dat u de oorzaak was. Hij bedreigde uw vader en kwam de betaling van een cheque opeisen.

Ter staving van uw verzoek legt u een document van de VZW Fairwork en drie ontvangstbewijzen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Egypte diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de problemen die u linkt aan uw vrees bij terugkeer.

Zo legt u ten eerste erg inconsistente verklaringen af over de situering in de tijd van de problemen die u zou hebben gekend. U verklaart dat u stopte met werken omstreeks februari 2022, waarna u klacht indiende tegen uw werkgevers, die uw familie omwille hiervan omstreeks april 2022 begon lastig te vallen (CGVS, p. 8 en p. 14). Het is dan ook zeer opvallend dat uw klacht gedateerd is op 30 januari 2023. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zegt u dat dat niet kan gezien u in januari 2023 niet meer bezig was met die mensen en u reeds op uw andere werk was. U wordt erop gewezen dat desbetreffende datum wel degelijk op uw klacht staat, waarop u zegt dat het niet kan dat u een jaar na uw vertrek op uw werk een klacht zou hebben ingediend. U zegt dat u alle data heel goed kunt aantonen met de documenten die zich op uw gsm bevinden. U wordt gezegd om die documenten naar het e-mailadres op uw oproepingsbrief te sturen, wat u echter nooit doet (CGVS, p. 16). De flagrante inconsistentie van uw verklaringen betreffende de tijdsbepaling van uw problemen doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid wordt alleen maar verder aangetast doordat u bovendien ook verklaart dat u uw klacht twee maanden nadat u die had ingediend weer heeft ingetrokken, naar aanleiding van de problemen die uw familie kreeg (CGVS, p. 9 en p. 16). Dit zou immers betekenen dat u uw klacht omstreeks maart 2023 introk, terwijl uw familie omstreeks april 2022 problemen zou hebben gekregen.

Verder spreekt u zichzelf tegen over wanneer uw ouders gearresteerd zouden zijn geweest. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd zegt u dat dat eind 2022 gebeurde (CGVS, p. 13). Wanneer u op een later moment echter wordt gevraagd wanneer de afspraak met de cheques werd ingevoerd, zegt u dit omstreeks april 2022 was na uw klacht tegen uw werkgevers en nadat de arrestatie van uw ouders gebeurde (CGVS, p. 14). Wederom vallen uw verklaringen over de tijdsbepaling van uw vermeende problemen niet met elkaar te rijmen en doen zij verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het opvallend dat u op de DVZ niets verklaarde over de problemen die uw familieleden in Egypte zouden hebben gekend. Wanneer u hiermee een eerste keer wordt geconfronteerd, zegt u dat deze vraag u reeds werd gesteld en dat die problemen zich nog niet hadden voorgedaan op het moment dat u uw interview op de DVZ aflegde. U wordt erop gewezen dat deze vraag u nog niet eerder werd gesteld, waarop u plots zegt dat u tijdens uw eerste interview niet veel durfde zeggen omdat u bang was voor uw voormalige werkgevers (CGVS, p. 18). Vanzelfsprekend is uw plots aangepaste antwoord absoluut niet overtuigend, waardoor de omissie van zulke essentiële problemen op de DVZ des te meer verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien doet uw plotse aanpassing van verklaringen -die hier lijkt te zijn gesteund op opportunisme- eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het niet aannemelijk dat er een rechtszaak wegens terrorisme gaande zou zijn tegen u, maar dat u hier zo goed als niets over weet te zeggen en u er ook klaarblijkelijk niet mee bezig bent. U weet slechts dat u gezocht wordt wegens beschuldigingen van terrorisme en dat uw naam nationaal staat geseind (CGVS, p. 10). Verder weet u niets meer. U weet niet van welke terroristische daad u wordt beschuldigd, noch weet u van welke terroristische organisatie u ervan wordt beschuldigd lid te zijn. Hierover zegt u immers enkel dat u lid zou zijn van een organisatie die in de Sinai actief is. Gevraagd of die organisatie een naam heeft, zegt u dat ze hen terroristische groeperingen noemen en dat zij dingen opblazen (CGVS, p. 17). Uw verklaringen zijn dermate vaag -wat in enorm contrast staat met de zware beschuldigingen die u zou kennen- dat die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook uiterst merkwaardig dat u, gezien uw situatie, geen advocaat onder de arm heeft genomen in Egypte. Gevraagd waarom u geen advocaat onder de arm heeft genomen, zegt u dat een advocaat niets zou kunnen doen gezien uw tegenstander een hoge generaal is (CGVS, p. 10). Gevraagd of de kans dat uw advocaat niets kan betekenen voor uw zaak niet groter is dan het geval waarin u niets onderneemt, zegt u opnieuw dat de advocaat niets zal kunnen veranderen aan de feiten en dat het slechts geldverlies voor u zou zijn. U zegt dat geen enkele advocaat u zou kunnen beschermen gezien iemand die in staat is zulk een beschuldiging te vervalsen, alles kan doen (CGVS, p. 10 en p. 11). Dat er echter een rechtszaak wegens terrorisme tegen u zou zijn aangespannen maar dat u daar gewoon in zou berusten en absoluut niets zou doen om u te laten bijstaan door een professional is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is bovendien evenzeer uiterst opmerkelijk dat u de naam van de advocaat van uw vader niet kent, die nochtans in enige mate betrokken zou zijn betrokken in uw problemen en die van uw familie (CGVS, p. 10). Wederom getuigt uw houding van een grote desinteresse die moeilijk te verzoenen valt met de ernstige problemen die u zou hebben, waardoor er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder verklaart u dat uw voormalige werkgevers connecties hebben met een hoge generaal in Egypte die uw naam als gezochte crimineel nationaal liet registreren, maar blijkt u ook geen idee te hebben wie deze persoon is (CGVS, p. 9 - p. 11). U heeft ook op geen enkele manier proberen achterhalen wie deze hoge generaal is die betrokken zou zijn in uw zaak, gezien men volgens u nooit aan die naam zal geraken (CGVS, p. 13). Dat u echter absoluut niets meer heeft gedaan om zich te informeren is gezien uw vermeende situatie niet aannemelijk. Verder gevraagd hoe u dan weet dat er een hoge generaal is betrokken in uw zaak, zegt u dat dat komt omdat tegen de advocaat van uw vader werd gezegd dat er instructies van bovenaf waren gekomen en dat dit betekent dat het ofwel een hoge generaal ofwel een minister is (CGVS, p. 11). Wederom is dit slechts een vage verklaring die enkel getuigt van speculatie en niet van duidelijk omliggende gebeurtenissen, noch van een intentie om meer informatie te vergaren. Uw verklaringen over de betrokkenheid van een hoge generaal in uw rechtszaak kunnen niet overtuigen en doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder legt u evenzeer vage verklaringen af over hoe u zou weten dat uw naam nationaal geseind staat en zich op alle computers in de luchthaven zou bevinden. Wanneer u wordt gevraagd hoe u dit weet, zegt u kortweg dat u dat via uw advocaat (i.e. uw vaders advocaat) weet. Gevraagd hoe uw advocaat dit weet, antwoordt u niet op de vraag en zegt u dat indien uw naam op één computer staat, die op alle computers staat. Gevraagd hoe uw advocaat is te weten gekomen dat uw naam op één computer staat, antwoordt u opnieuw vaagweg dat hij dit van de politie te weten kwam. De politie tikt een naam in in een computer en indien iemands naam op de zwarte lijst verschijnt, dan wordt die persoon gezocht (CGVS, p. 13). Uw verklaringen zijn dermate vaag en ontwijkend -en staan hiermee wederom ook in scherp contrast met de ernst van uw vermeende situatie- dat die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Logischerwijs mag worden verwacht van u dat indien u zou worden beschuldigd van zulke ernstige feiten, dat u niets zou ondernemen om zich te informeren over de stand van zaken of om uw positie te proberen veiligstellen. Dat u -zo blijkt uit het geheel aan elementen supra- danig weinig weet over uw rechtszaak en ook niets deed om zelfs maar ook te proberen informatie te vergaren en uw positie veilig te stellen doet dan ook volledige afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze rechtszaak.

Verder is het ook uiterst onaannemelijk dat de Egyptische autoriteiten u op een clandestiene wijze zouden willen arresteren -volgens u de reden voor waarom er geen enkel document bestaat betreffende uw rechtszaak- maar dat zij de advocaat van uw vader, die hen overigens had verteld dat u zich in het buitenland bevindt, zouden laten weten dat u geseind staat in hun computer (CGVS, p. 10 - p. 13). Op deze manier gaven de Egyptische autoriteiten u immers de perfecte waarschuwing om niet meer terug te keren naar het land. Deze onaannemelijkheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legt u inconsistente en onlogische verklaringen af over waarom u geen nieuw paspoort zou hebben gekregen van de Egyptische ambassade in België. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd naar de reden hiernaar, zegt u dat u geen nieuw paspoort kreeg omdat er een rechtszaak gaande is tegen u bij de Egyptische justitie. Gevraagd hoe het komt dat de Egyptische ambassade u geen paspoort wilde geven omdat er een rechtszaak tegen u was aangespannen, gezien u toch wel recht zou moeten hebben op een paspoort, zegt u plots dat dat eigenlijk zo is omdat u uw legerdienst niet had gedaan en u meer dan zeventuizend euro diende te betalen voor uw paspoort. Gevraagd of u uw paspoort niet kreeg omdat u uw legerdienst niet had gedaan of omdat u er een rechtszaak tegen u was aangespannen, zegt u dat het was omdat u uw legerdienst niet had gedaan (CGVS, p. 4). Dat u eerst verklaart geen paspoort te hebben gekregen omdat er een rechtszaak tegen u gaande is, om dan na confrontatie uw antwoord volledig aan te passen doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van de rechtszaak.

Voorts is het evenzeer volstrekt onduidelijk waarom uw voormalige werkgevers een rechtszaak tegen u zouden opstarten op basis van een valse beschuldiging van terrorisme, nadat u reeds was gestopt met werken bij hen en u uw klacht reeds had ingetrokken (CGVS, p. 5, p. 8 en p. 16). U verklaart in dat verband dat ze u wilden straffen (CGVS, p. 17). Waarom uw werkgevers u maanden later plots danig ernstig zouden willen bestraffen is echter onduidelijk. Uw werkgevers hebben na uw vertrek bij hen nooit meer contact met u opgenomen (CGVS, p. 18). Evenmin heeft de politie nog verdere gevolgen gegeven aan uw klacht gezien u daar uw toestemming niet voor wilde verlenen (CGVS, p. 17). De plotse en buitenproportionele reactie van uw voormalige werkgevers doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel aan elementen supra kan er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met uw problemen met uw voormalige werkgevers. Deze kunnen aldus geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan desbetreffende vervolgingsfeiten, kan er logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan het geheel der problemen die uw familieleden naar aanleiding hiervan zouden hebben gekend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou u niet correct zijn uitbetaald geweest door uw voormalige werkgevers en zelfs al zou u eventueel op de hoogte zijn geweest van de wanpraktijken waarmee deze zich zouden bezighouden in België, dit buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en van de Europese kwalificatierichtlijn valt.

De documenten die u neerlegt wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw klacht neergelegd bij de VZW Fairwork heeft betrekking op de eis ter terugvordering van uw achterstallig loon van uw voormalige werkgevers. U vermeldt daarbij ook de illegale praktijken waarmee zij zich zouden bezighouden. Zoals supra aangegeven komt u op basis hiervan in se niet in aanmerking voor internationale bescherming. Wat betreft de drie ontvangstbewijzen die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat die alle exact dezelfde inhoud bevatten; namelijk dat u, wonende te Borg Mgaizel, 20.000 Egyptische Pond heeft ontvangen van S. H. om af te geven aan A. H.. De ontvangstbewijzen hebben aldus betrekking op uw relaas, dat zoals supra weergegeven niet geloofwaardig wordt geacht. De ontvangstbewijzen in se, die noch gedateerd, noch ondertekend zijn en waaruit verder geen context kan worden afgeleid, kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Hoe zulke niet ondertekende en niet gedateerde ontvangstbewijzen iets zouden kunnen afdwingen, is overigens een groot vraagteken. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u slechts een kopie van de ontvangstbewijzen, zonder enige bijhorende vorm van authenticatie noch aanduiding door wie of wat deze werden opgesteld, neerlegt waardoor de authenticiteit van desbetreffende ontvangstbewijzen onmogelijk kan worden vastgesteld. Uit algemene informatie blijkt voorts dat fraude met documenten veel voorkomt in Egypte, waardoor de authenticiteit van de ontvangstbewijzen des te minder kan worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pippleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over het verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van “*artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de Resolutie 2177 van VN Veiligheidsraad*”. Tevens wijst verzoeker op de artikelen 10,11 en 191 van de Belgische Grondwet, de artikelen 14 juncto 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 48/3 en 48/4 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst bespreekt hij op theoretische wijze de subsidiaire bescherming. Vervolgens wijst hij op omstandige wijze op het verbod op refoulement bij een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (hierna: het GwH), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

2.2. Stukken

Op 27 februari 2025 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de COI Focus *Egypte. Veiligheidssituatie* van 7 oktober 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de

gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Egypte een vervolging door zijn voormalige werkgevers en handlangers. Daarnaast vreest hij de Egyptische autoriteiten omwille van de beschuldigingen van terrorisme.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoeker ten eerste erg inconsistente verklaringen aflegt over de situering in de tijd van de problemen die hij zou hebben gekend. Verzoeker verklaart dat hij stopte met werken omstreeks februari 2022, waarna hij klacht indiende tegen zijn werkgevers, die zijn familie omwille hiervan omstreeks april 2022 begon lastig te vallen. Het is dan ook zeer opvallend dat verzoekers klacht gedateerd is op 30 januari 2023. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, zegt verzoeker dat dat niet kan gezien hij in januari 2023 niet meer bezig was met die mensen en hij reeds op zijn ander werk was. Verzoeker wordt erop gewezen dat de desbetreffende datum wel degelijk op zijn klacht staat, waarop hij zegt dat het niet kan dat hij een jaar na zijn vertrek op zijn werk een klacht zou hebben ingediend. Verzoeker zegt dat hij alle data heel goed kan aantonen met de documenten die zich op zijn gsm bevinden. Verzoeker wordt gezegd om die documenten naar het e-mailadres op zijn oproepingsbrief te sturen, wat hij echter nooit doet. De flagrante inconsistentie van zijn verklaringen betreffende de tijdsbepaling van zijn problemen doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

ii) de geloofwaardigheid alleen maar verder aangetast wordt doordat verzoeker bovendien ook verklaart dat hij zijn klacht twee maanden nadat hij die had ingediend weer heeft ingetrokken, naar aanleiding van de problemen die zijn familie kreeg. Dit zou immers betekenen dat verzoeker zijn klacht omstreeks maart 2023 introk, terwijl zijn familie omstreeks april 2022 problemen zou hebben gekregen;

iii) verzoeker zichzelf verder tegenspreekt over wanneer zijn ouders gearresteerd zouden zijn geweest. Wanneer hij hiernaar wordt gevraagd zegt verzoeker dat dit eind 2022 gebeurde. Wanneer verzoeker op een

later moment echter wordt gevraagd wanneer de afspraak met de cheques werd ingevoerd, zegt hij dat dit omstreeks april 2022 was na zijn klacht tegen zijn werkgevers en nadat de arrestatie van zijn ouders gebeurde. Wederom vallen verzoekers verklaringen over de tijdsbepaling van zijn vermeende problemen niet met elkaar te rijmen en doen zij verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

iv) het voorts opvallend is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niets verklaarde over de problemen die zijn familieleden in Egypte zouden hebben gekend. Wanneer verzoeker hiermee een eerste keer wordt geconfronteerd, zegt hij dat deze vraag hem reeds werd gesteld en dat die problemen zich nog niet hadden voorgedaan op het moment dat hij zijn interview bij de DVZ aflegde. Verzoeker wordt erop gewezen dat deze vraag hem nog niet eerder werd gesteld, waarop hij plots zegt dat hij tijdens zijn eerste interview niet veel durfde zeggen omdat hij bang was voor zijn voormalige werkgevers. Vanzelfsprekend is zijn plots aangepaste antwoord absoluut niet overtuigend, waardoor de omissie van zulke essentiële problemen op de DVZ des te meer verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien doet verzoekers plotse aanpassing van verklaringen -die hier lijkt te zijn gesteund op opportunisme- eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

v) het verder niet aannemelijk is dat er een rechtszaak wegens terrorisme gaande zou zijn tegen verzoeker, maar dat hij hier zo goed als niets over weet te zeggen en hij er ook klaarblijkelijk niet mee bezig is. Verzoeker weet slechts dat hij gezocht wordt wegens beschuldigingen van terrorisme en dat zijn naam nationaal staat geseind. Verder weet verzoeker niets meer. Verzoeker weet niet van welke terroristische daad hij wordt beschuldigd, noch weet hij van welke terroristische organisatie hij ervan wordt beschuldigd lid te zijn. Hierover zegt verzoeker immers enkel dat hij lid zou zijn van een organisatie die in de Sinai actief is. Gevraagd of die organisatie een naam heeft, zegt verzoeker dat ze hen terroristische groeperingen noemen en dat zij dingen opblazen. Verzoekers verklaringen zijn dermate vaag - wat in enorm contrast staat met de zware beschuldigingen die hij zou kennen - dat die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

vi) het verder ook uiterst merkwaardig is dat verzoeker, gezien zijn situatie, geen advocaat onder de arm heeft genomen in Egypte. Gevraagd waarom hij geen advocaat onder de arm heeft genomen, zegt verzoeker dat een advocaat niets zou kunnen doen gezien zijn tegenstander een hoge generaal is. Gevraagd of de kans dat zijn advocaat iets kan betekenen voor zijn zaak niet groter is dan het geval waarin hij niets onderneemt, zegt verzoeker opnieuw dat de advocaat niets zal kunnen veranderen aan de feiten en dat het slechts geldverlies voor hem zou zijn. Verzoeker zegt dat geen enkele advocaat hem zou kunnen beschermen gezien iemand die in staat is zulke beschuldiging te vervalsen, alles kan doen. Dat er echter een rechtszaak wegens terrorisme tegen hem zou zijn aangespannen maar dat verzoeker daar gewoon in zou berusten en absoluut niets zou doen om hem te laten bijstaan door een professional is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

vii) het bovendien evenzeer uiterst opmerkelijk is dat verzoeker de naam van de advocaat van zijn vader niet kent, die nochtans in enige mate betrokken zou zijn in zijn problemen en die van zijn familie. Wederom getuigt verzoekers houding van een grote desinteresse die moeilijk te verzoenen valt met de ernstige problemen die hij zou hebben, waardoor er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn problemen;

viii) verzoeker verder verklaart dat zijn voormalige werkgevers connecties hebben met een hoge generaal in Egypte die zijn naam als gezochte crimineel nationaal liet registreren, maar hij ook geen idee blijkt te hebben wie deze persoon is. Verzoeker heeft ook op geen enkele manier proberen achterhalen wie deze hoge generaal is die betrokken zou zijn in zijn zaak, gezien men volgens verzoeker nooit aan die naam zal geraken. Dat verzoeker echter absoluut niets meer heeft gedaan om zich te informeren is gezien zijn vermeende situatie niet aannemelijk. Verder gevraagd hoe hij dan weet dat er een hoge generaal is betrokken in zijn zaak, zegt verzoeker dat dat komt omdat tegen de advocaat van zijn vader werd gezegd dat er instructies van bovenaf waren gekomen en dat dit betekent dat het ofwel een hoge generaal ofwel een minister is. Wederom is dit slechts een vage verklaring die enkel getuigt van speculatie en niet van duidelijk omlijnde gebeurtenissen, noch van een intentie om meer informatie te vergaren. Verzoekers verklaringen over de betrokkenheid van een hoge generaal in zijn rechtszaak kunnen niet overtuigen en doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers problemen;

ix) verzoeker verder evenzeer vage verklaringen aflegt over hoe hij zou weten dat zijn naam nationaal geseind staat en zich op alle computers in de luchthaven zou bevinden. Wanneer verzoeker wordt gevraagd hoe hij dit weet, zegt hij kortweg dat hij dat via zijn advocaat (i.e. zijn vaders advocaat) weet. Gevraagd hoe zijn advocaat dit weet, antwoordt verzoeker niet op de vraag en zegt hij dat indien zijn naam op één computer staat, die op alle computers staat. Gevraagd hoe verzoekers advocaat is te weten gekomen dat zijn naam op één computer staat, antwoordt verzoeker opnieuw vaagweg dat hij dit van de politie te weten kwam. De politie voert een naam in een computer in en indien iemands naam op de zwarte lijst verschijnt, dan wordt die persoon gezocht. Verzoekers verklaringen zijn dermate vaag en ontwijkend – en staan hiermee wederom ook in scherp contrast met de ernst van zijn vermeende situatie – dat die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

x) logischerwijs verwacht mag worden van verzoeker dat indien hij zou worden beschuldigd van zulke ernstige feiten, dat hij iets zou ondernemen om zich te informeren over de stand van zaken of om zijn positie te proberen veiligstellen. Dat verzoeker zo blijkt uit het geheel aan elementen (supra) danig weinig weet over

zijn rechtszaak en ook niets deed om zelfs maar ook te proberen informatie te vergaren en zijn positie veilig te stellen dan ook volledige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze rechtszaak;

xi) het verder ook uiterst onaannemelijk is dat de Egyptische autoriteiten verzoeker op een clandestiene wijze zouden willen arresteren - volgens hem de reden waarom er geen enkel document bestaat betreffende zijn rechtszaak - maar dat zij de advocaat van zijn vader, die hen overigens had verteld dat hij zich in het buitenland bevindt, zouden laten weten dat hij geseind staat in hun computer. Op deze manier gaven de Egyptische autoriteiten verzoeker immers de perfecte waarschuwing om niet meer terug te keren naar het land. Deze onaannemelijkheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas;

xii) verzoeker verder inconsistente en onlogische verklaringen aflegt over waarom hij geen nieuw paspoort zou hebben gekregen van de Egyptische ambassade in België. Wanneer hij een eerste keer wordt gevraagd naar de reden hiernaar, zegt verzoeker dat hij geen nieuw paspoort kreeg omdat er een rechtszaak gaande is tegen hem bij de Egyptische justitie. Gevraagd hoe het komt dat de Egyptische ambassade hem geen paspoort wilde geven omdat er een rechtszaak tegen hem was aangespannen, gezien hij toch wel recht zou moeten hebben op een paspoort, zegt verzoeker plots dat dat eigenlijk zo is omdat hij zijn legerdienst niet had gedaan en hij meer dan zeventuizend euro diende te betalen voor zijn paspoort. Gevraagd of verzoeker zijn paspoort niet kreeg omdat hij zijn legerdienst niet had gedaan of omdat er een rechtszaak tegen hem was aangespannen, zegt verzoeker dat het was omdat hij zijn legerdienst niet had gedaan. Dat verzoeker eerst verklaart geen paspoort te hebben gekregen omdat er een rechtszaak tegen hem gaande is, om dan na confrontatie zijn antwoord volledig aan te passen doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van de rechtszaak;

xiii) het voorts evenzeer volstrekt onduidelijk is waarom verzoekers voormalige werkgevers een rechtszaak tegen hem zouden opstarten op basis van een valse beschuldiging van terrorisme, nadat hij reeds was gestopt met werken bij hen en hij zijn klacht reeds had ingetrokken. Verzoeker verklaart in dat verband dat ze hem wilden straffen. Waarom zijn werkgevers verzoeker maanden later plots danig ernstig zouden willen bestraffen is echter onduidelijk. Verzoekers werkgevers hebben na zijn vertrek bij hen nooit meer contact met hem opgenomen. Evenmin heeft de politie nog verdere gevolgen gegeven aan zijn klacht gezien verzoeker daar zijn toestemming niet voor wilde verlenen. De plotse en buitenproportionele reactie van verzoekers voormalige werkgevers doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker lijkt te volharden in zijn vluchtmotieven doch laat voorgaande concrete weigeringsmotieven ongemoeid en brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestrede beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker zijn inconsistente en vage verklaringen en gebrek aan interesse in zijn voorgehouden vervolgingsvrees tracht te verschonen door te betogen dat hij stress had tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, kan hij allerminst overtuigen.

Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees.

De Raad stipt hierbij aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Daarenboven wijst de Raad erop dat in casu geen objectieve stukken voorliggen ter staving van psychologische of andere gezondheidsproblemen waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten evenals volwaardige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker wijst op de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM en hij tevens het arrest van het GwH nr. 42/102 van 8 maart 2012 benadrukt, brengt hij geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven. Immers concretiseert verzoeker met zijn betoog geenszins hoe de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde (infra) het verbod op discriminatie, onder meer vervat in bovenvermelde artikelen, zou schenden. Daarenboven wijst de Raad erop dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak van het GwH niet kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, daar het GwH in het geciteerd arrest antwoordde op een prejudiciële vraag in context van de toekenning van een gewaarborgde gezinsbijslag aan personen die genieten van subsidiaire bescherming.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van verweerder in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met zijn theoretisch betoog, zijn poneringen rond discriminatie (cf. supra 2.3.4.) en zijn verwijzing naar het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie geenszins pertinente elementen bij in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit kan blijken dat de (middels de aanvullende nota overigens verder geactualiseerde) inlichtingen waarop verweerdens analyse is gebaseerd, niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In zoverre verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU